

**BEAUTIFUL
FROM
ABOVE**

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Newsletter N° 95

**GUIDO VAN DER WERVE
19 NOV - 31 DEC 2006**

SMBA

**Guido van der Werve - The Clouds are More Beautiful
from Above**

**19 November - 31 December 2006
Opening on 18 November at 5 to 7 p.m.**

Guido van der Werve - The Clouds are More Beautiful from
Above

19 november t/m 31 december 2006
Opening op 18 november om 17.00 tot 19.00 uur

Guido van der Werve, *Nummer zes (Steinway grand piano, wake me up to go to sleep and all the colors of the rainbow)*, 2006 (film still)

Lost in Space

The homemade spacecraft featured in Guido van der Werve's *Nummer zeven, the rocket movie 2* looks bound to fail: a deliberately retro 'rocket ship' redolent of those from a half-century ago, more Ed Wood than Star Trek. And indeed, van der Werve knows the slight craft he's designed will never achieve the escape velocity needed to exit the Earth's atmosphere, roughly 40,000 km/hour. Thus the flight's mission – to launch a piece of meteoric rock back into space – is implicitly doomed. And much like van der Werve's films, the history of transportation is also littered with quashed dreams, failures, and falls: grandiloquent names like Concorde, Challenger, and Titanic almost precognitively augured their own spectacular demises; Germany's Maus tank, the world's largest, was so heavy that it never took to the battlefield; and the Swedish warship the Vasa – at the time the biggest and most lavishly decorated vessel ever built, gobbling up 16 hectares of timber – capsized and sank before sailing a single mile on its maiden voyage in 1628. The luminous ether in particular – the staging ground for *Rocket movie 2* – has proven especially prone to ill fate: the Europa and Soviet N1 rockets of the 1960s were both cancelled after 100% failure rates, and the first animal in space, Laika the dog, immolated just a few hours into Sputnik 2's five-month journey.

Van der Werve himself is a kind of perpetual escape artist, transcending the drone of daily life by concocting otherworldly scenarios in which his protagonists can briefly cast off the coils of their uncharmed lives, as the marginalized sad-sack fleetingly becomes the center of attention. Again in *Nummer zes ('Steinway grand piano, wake me up to go to sleep and all the colors of the rainbow')*, we find van der Werve sitting alone in cafes, in restaurants, or on benches, not even an outsider artist but just a plain

Verloren in de ruimte

Het zelfgemaakte ruimtevaartuig in film *Nummer zeven, the rocket movie 2* van Guido van der Werve ziet er uit alsof het wel moet falen. Het is een opzettelijk in retro-stijl ontworpen raket die doet denken aan raketten uit de jaren vijftig en die qua vormgeving meer verschuldigd is aan Ed Wood dan aan Star Trek. En inderdaad, Van der Werve weet dat zijn fragiele vliegmachine nooit de ontsnappingsnelheid, pakweg 40,000 kilometer per uur, zal bereiken die nodig is om de atmosfeer van de aarde te verlaten. Hiermee is de missie van de vlucht – het terug in de ruimte lanceren van een stuk meteoriet – al in de knop gedoemd om te mislukken. Net als Van der Werve's films is ook de geschiedenis van het transport bezaaid met gebroken dromen, mislukkingen en ondergangen. Grootse namen als Concorde, Challenger en Titanic voorspelden bijna hun eigen spectaculaire ondergang. De Duitse Maus, de grootste tank ter wereld, was zo zwaar dat hij het slagveld nooit gezien heeft, en het Zweedse oorlogsschip Vasa (indertijd het grootste en meest weelderig gedecoreerde vaartuig ooit; de bouw vrat 16 hectare timmerhout) had nog niet eens een mijl gevaren voordat het op zijn eerste reis in 1628 kapseisde en zonk. Vooral de sprong naar de ruimte – het onderwerp van *Rocket movie 2* – is vatbaar gebleken voor slechte tijdingen: in de jaren zestig werden lanceringen van zowel de Europa- en de Sovjet N1-raketten afgelast na faalpercentages van 100%. Het eerste dier in de ruimte, de hond Laika, overleefde slechts de eerste paar uren van de vijf maanden lange reis van de Spoetnik 2.

Van der Werve zelf is een eeuwige ontsnappingsartiest. Hij ontstijgt het monotone gebrom van alledag door transcendente scenario's te scheppen waarin de hoofdpersonen vluchtig aan de beslommeringen van hun gewone leventjes kunnen ontsnappen en de gemarginaliseerde klungel heel even het middelpunt van de belangstelling wordt. Ook in

outsider. At the same time, the voiceover narrates the illustrious success story of the Steinway piano company, and how quickly it grew into the standard for concert halls everywhere. Today they sponsor an exclusive network of the world's best concert pianists, a close-knit family of talented insiders, from which our protagonist is painfully excluded. Thus, after hearing the exorbitant price from a Steinway salesman, he slips into a reverie in which a Concert Grand Model D is delivered to his small apartment, and he soon leads a magically conjured orchestra through a recital of a concerto called *Romance*, by Chopin, another tragic artist who eschewed crowds in favor of small spaces like this one.

Common to van der Werve's loveable losers is a powerlessness, an inability to control the circumstances that keep them down, like a rocket at the mercy of gravity. So instead of trying to change their luck, they flee into a sublime and spotless dreamworld, invisible to passersby, where the unfairnesses of everyday life are kept blissfully at bay. Even suicide becomes a Sisyphian farce; whereas previous works by van der Werve featured the protagonist repeatedly failing to kill himself, now the suicide is vicarious, transposed in this case to the hopeless rocket, allowing the escapist to wallow in the melancholy of it all from a safe distance.

Because the escape pods that van der Werve films, mix pedestrian details (the transport of the piano) with tragicomic punctuation (the ambiguous rainbow that ultimately takes the place of the piano), they never lapse into treacle, instead resembling the structure of real dreams, surreal fairy tales in which bathos and pathos coexist. In addition to being a trained pianist, van der Werve also played for years in a metal band, which perhaps explains the unexpected moments of discord that continually interrupt his dreamscapes. And the action in *Nummer zes* unfolds even

Nummer zes (Steinway grand piano, wake me up to go to sleep and all the colors of the rainbow) zien we Van der Werve eenzaam zitten in cafés, restaurants en op bankjes. Hij is niet eens de kunstenaar die als buitenstaander observeert, maar echt een buitenstaander. Tegelijkertijd vertelt de voice-over het illustere succesverhaal van de vleugelfabrikant Steinway & Sons, en hoe snel hun instrument standaard werd voor concertzalen over de hele wereld. Vandaag de dag sponsort deze firma een exclusief netwerk van de beste concertpianisten ter wereld, een hechte familie van getalenteerde insiders, waartoe onze hoofdpersoon geen toegang heeft. Dus nadat hij van een verkoper de exorbitant hoge verkoopprijs van een Steinway vleugel heeft vernomen, glijdt hij weg in een fantasie waarin een Concertvleugel Model D, het topstuk, afgeleverd wordt in zijn kleine appartement. Hier loodst hij al snel een op magische wijze uit het niets verschenen orkest door een recital van *Romance*, een concerto van Chopin; nog zo'n tragische kunstenaar die kleine ruimtes als deze verkoos boven drukke massa's.

Wat Van der Werve's sympathieke losers gemeen hebben is machteloosheid, het onvermogen om controle te krijgen over de omstandigheden die hen keer op keer neerhalen, als een raket die overgeleverd is aan de zwaartekracht. Dus, in plaats van te proberen het tij te keren, vluchten ze in een sublieme en volmaakte droomwereld, onzichtbaar voor voorbijgangers. Dit is een wereld waar alledaagse oneerlijkheden heerlijk op afstand gehouden worden. Zelfs zelfmoord wordt een Sisyphusianse farce. Daar waar in Van der Werve's eerdere werken de protagonist er keer op keer niet in slaagt om zichzelf te doden, is de zelfmoord nu gedelegeerd, in dit geval naar de hopeloze raket die de hoofdpersoon de kans geeft om zich op veilige afstand te wentelen in de melancholie van dit alles.

Omdat de vluchtscapades van Van der Werve's films triviale details (het vervoeren van de piano) combineren met

Guido van der Werve, Nummer zes (*Steinway grand piano, wake me up to go to sleep and all the colors of the rainbow*), 2006 (film still)

more hypnotically than before, with near-still shots of a minute or longer, and languid pans over the piano itself, glimmering and bold, a transcendent object of desire.

But these delusions of grandeur ultimately remain delusions, crashing down when the piano is reclaimed by the movers, once again in the rain. Society is obsessed with its failures, micro-analyzing their details in multi-volume accident reports, or in strangely compelling shows like the *Seconds from Disaster* series, which atomize and then recreate every tragic second. Like van der Werve's rocket that cannot escape, the recently deceased Canadian actor James Doohan – the non-leading man who received minor fame as engineer Scotty on the original *Star Trek* series – tried for decades to escape the gravity of his character's long shadow, to escape the fake Scottish accent he'd created, or the apocryphal "beam me up Scotty" tagline that he never uttered, or his deathless appearances in *Star Trek* sequels, cartoons, parodies, and fan conventions. But even in the afterlife, Doohan continues to fail – two

Guido van der Werve, Nummer zeven, *rocket movie 2*, 2006 (video still)

tragikomische accenten (de ambigue regenboog die uiteindelijk de plaats van de piano inneemt), wordt het geheel nooit stroperig. In plaats daarvan lijkt de structuur op die van echte dromen, surrealistische sprookjes waarin banaliteit en pathos hand in hand gaan. Van der Werve is een geschoold pianist, maar hij heeft ook jaren in een metalband gespeeld. Dit verklaart wellicht de onverwachte dissonanten die zijn vredige droomlandschappen voortdurend verstoren. In *Nummer zes* ontvouwt de actie zich verder, nog hypnotischer, met bijna onbewogen shots van een minuut of langer en lome panoramische shots van de piano zelf. Deze glimt en oogt schaamteloos, een object van verlangen dat boven alles en iedereen uitstijgt.

De grootse waanideeën blijken uiteindelijk toch zelfbedrog, en zij vervliegen wanneer de piano weer door de verhuizers opgehaald wordt, wederom in de regen. De maatschappij is geobsedeerd door mislukkingen en analyseert graag ieder minutieus detail in vele dikke delen onderzoeksrapporten, of reconstrueert in merkwaardig fascinerende programma's als

attempts to launch his ashes into space have flopped, and his remains now rest in a purgatory of sorts, deep in a Houston vault. Yet somehow, like that inner club of Steinway superstars, *Star Trek's* rakish creator Gene Roddenberry succeeded effortlessly, managing to get his ashes spacebound as far back as 1992, and then on the first try. In fact Roddenberry has continued winning accolades from beyond the grave, with a planetarium, asteroid, and Mars crater now bearing his name, and a posthumous award from NASA for distinguished service to the human race; Doohan, on the other hand, must make due with an Internet-based fan club. The unchartable vicissitudes of life are such that for some, escape remains the only reasonable option, even with the full knowledge of its unattainability.

Douglas Heingartner is a journalist based in Amsterdam

Guido van der Werve (Papendrecht, 1977) finished the Rietveld Academie in 2003 and is now student at the Rijksacademie in Amsterdam. His films have been shown regularly in exhibitions and film festivals. In 2003 he received the René Coelho Award (Netherlands Media Art Institute, Montevideo/TBA). In 2004 he was nominated for the NPS Award for Short Film, and in 2005 for the Prix de Rome.

Seconds from Disaster iedere tragische seconde van een ramp. Net als Van der Werve's raket die niet van de aarde los kan komen, probeerde de recentelijk overleden Canadese acteur James Doohan – die als technicus Scotty bescheiden roem oogstte in de originele *Star Trek* serie – jaren lang aan het gewicht van zijn rol te ontsnappen; en dan met name aan het Schotse nepaccent dat hij bedacht had en aan het apocriefe 'beam me up Scotty' (dat hij nooit uitgesproken heeft). Ook is hij er nooit in geslaagd los te komen van zijn onsterfelijke verschijningen in *Star Trek* vervolgséries, cartoons, parodies en fanbijeenkomsten. Zelfs in het hiernamaals blijft Doohan falen: de twee pogingen om zijn as in de ruimte te lanceren zijn mislukt en zijn stoffelijke resten worden nu, als in een soort vagevuur, bewaard in een kluis in Houston. Anderzijds slaagde de losbandige bedenker van *Star Trek* Gene Roddenberry, succesvol als Steinway-supersterren, er wel moeiteloos in om zijn as bij de eerste poging, in 1992, de ruimte in te krijgen. Roddenberry is vanuit zijn graf doorgegaan met het vergaren van roem. Er bestaan nu een planetarium, een asteroïde en een krater op Mars die zijn naam dragen en tevens heeft NASA hem postuum een prijs toegekend voor zijn verdiensten voor de mensheid. Doohan daarentegen moet zich behelpen met een fanclub op het Internet. De wisselvalligheden van het leven zijn van dien aard dat voor sommigen ontsnapping de enige redelijke optie blijft, zelfs in de wetenschap dat ook die uiteindelijk onbereikbaar is.

Douglas Heingartner is journalist in Amsterdam.

Guido van der Werve (Papendrecht, 1977) rondde in 2003 de Rietveld Academie af en is momenteel student aan de Amsterdamse Rijksacademie. Zijn films zijn regelmatig te zien in tentoonstellingen en op filmfestivals. In 2003 ontving hij de René Coelho Award (Netherlands Media Art Institute, Montevideo/TBA). In 2004 was hij genomineerd voor de NPS prijs voor de korte film, en in 2005 voor de Prix de Rome.

BijlmAIR

Together with the Centre for Visual Arts (CBK) Southeast, Stedelijk Museum Bureau Amsterdam developed the Bijlmer Artist in Residence project (BijlmAIR) in that until recently neglected district of Amsterdam. Each artist's residence is closed with a presentation.

At the end of October it was the turn of Jetske de Boer. During her four months she subjected the Bijlmer to an investigation, in order to answer to the question, 'Does Amsterdam Southeast have the potential to transform itself into a self-regulating zone without district government, and if so, how can this be accomplished?' To this end, De Boer researched playgrounds, rubbish collection sites and locations where people hang out, among other places. The most promising method for the development of a self-regulating zone appears to be the recycling of the surplus energy that seems to be freed up at such spots. They appear to be visited primarily by diverse people who have energy to burn. De Boer noticed this energy going to waste, and conceived the idea of capturing it, letting it circulate and employing it to regulate social processes by means of an 'automatic feedback system'.

In her investigation in the Bijlmer Jetske de Boer (b. 1976), who studied at the art academy in Groningen and the Piet Zwart Institute in Rotterdam, among other places, displays a penchant for the situationist *dérive*, for generally unnoticed, unloved places in the city. She finds working with the neighbourhoods and what is going on there to be interesting, but like the situationists she does little with the people themselves. De Boer explains, 'At first I wanted to do that. But when you see what is already being done for the residents, there is already a whole lot: a dance club here, an association there, a neighbourhood centre here, an youth club there. I thought, no, I'll approach this as an

BijlmAIR

Samen met het Centrum Beeldende Kunst Zuidoost ontwikkelde Stedelijk Museum Bureau Amsterdam het residentieproject BijlmAIR in het tot voor kort veronachtzaamde stadsdeel. Elke residentieperiode wordt afgesloten met een presentatie.

Eind oktober was het de beurt aan Jetske de Boer. Zij onderwierp de Bijlmer gedurende vier maanden aan een onderzoek met als doel antwoord te krijgen op de vraag: "Heeft Amsterdam Zuidoost de potentie te transformeren tot een zelfregulerende zone zonder stadsdeelbestuur en zo ja, hoe kan dit worden bewerkstelligd?". De Boer onderzocht hier toe onder meer speelplaatsen, vuilverzamelplekken en hangplekken. Een veelbelovende methode voor het ontwikkelen van een zelfregulerende zone lijkt het hergebruik van restenergie en die energie lijkt vooral vrij te komen bij zulke plekken. Ze worden vooral bezocht door uiteenlopende mensen die hun energie kwijtmoeten. Deze verwisting werd door De Boer opgemerkt en het idee ontstond de energie op te vangen, te laten circuleren en aan te wenden voor het reguleren van sociale processen door middel van een 'automatisch terugkoppelsysteem'.

Jetske de Boer (1976), die onder meer studeerde aan de kunstacademie van Groningen en aan het Piet Zwart instituut in Rotterdam, toont in haar onderzoek van de Bijlmer een voorliefde voor de situationistische *dérive*, voor doorgaans onopgemerkte, ongeliefde plaatsen in de stad. Het werken met buurten en wat daar gebeurt, vindt zij weliswaar interessant, maar net als de situationisten betreft zij nauwelijks de mensen zelf. De Boer: "Eerst wilde ik dat wel. Maar als je ziet wat er al gedaan wordt voor bewoners, dat is al best veel: een dansclubje hier, vereniging daar, buurthuis hier, jongerenclub daar. Ik dacht: dan kom ik er weer aan als kunstenaar. Wat hebben ze daar nou aan?" Haar ideeën

artist. What good can I do them that way?' Her ideas regarding an 'administration-free zone' are an idiosyncratic answer to that question. The project took shape as a Powerpoint presentation by De Boer in the residence atelier in the Millingenhof, and several guided tours around the Ganzenhoef metro station.

More information Jetske de Boer: www.staatsorgaan.org,
CBK Zuidoost: www.cbkzuidoost.nl

omtrent de 'bestuurloze zone' zijn een eigenzinnig antwoord op die vraag. Het project kreeg concreet vorm door een powerpoint-presentatie door haarzelf in het residentieatelier aan de Millingenhof en enkele rondleidingen rondom metrostation Ganzenhoef.

Meer informatie Jetske de Boer: www.staatsorgaan.org
CBK Zuidoost: www.cbkzuidoost.nl

The Postivism Foundation commissions artists who were proposed by the Stedelijk Museum Bureau Amsterdam (amongst others) to make work especially for the panorama video screens of Club_restaurant_11 on the Oosterdoksade. On view in October was *Man about Crowd* by Pantelis Makkas. The device of this piece is a quotation of Walter Benjamin: "No matter what trail the flâneur may follow, every one of them will lead him to a crime".

Man about Crowd consists of six different, simultaneously shown projections of images of a camera which is hidden in an urban stroller's hat. He spies reality and manipulates this reality by his sheer presence. However, if one follows the 31 minutes street scenes with some attention, he will discover that the images are not so coincidental as they look at first sight. Every projection has its own story to tell. The one screen shows voyeuristic images of people in the subway; on a second a candid camera spies upon the urban crowd; a third connects the outer space with the inner space as it also studies the interior of a hotel room meticulously; a fourth shows a quest for the sea coast, in which passers-by are asked for the way and thus become part of the filmed reality; on a fifth screen a person is followed and a sixth screen is dedicated to a repeated visit to a cemetery.

Reality has been manipulated further by cuts in the flow of images and speed, and sometimes color and light as well, are adjusted, whereas some of the sites and scenes are rather specific. "The solitary urban stroller, as a detective, tracking down the transgressions committed in the metropolis and imposing a form of social control over that lawless formation known as the crowd", says Makkas.

Op verzoek van de Stichting Postivisme draagt onder andere Stedelijk Museum Bureau Amsterdam kunstenaars voor om werk te maken speciaal voor de panorama-videoschermen van Club_restaurant_11 aan de Oosterdoksade. Voor de periode oktober liet Pantelis Makkas het werk zien, *Man about Crowd*, onder het motto: "het maakt niet uit welk spoor de flâneur volgt, ze leiden hem alle tot een misdaad" (Benjamin).

Man about Crowd bestaat uit zes verschillende, simultaan getoonde, projecties. Het zijn de beelden van een camera, verstopt in de hoed van een man die over de straten zwerft. Hij is de spion van de werkelijkheid en manipuleert deze werkelijkheid, louter door zijn aanwezigheid. Wie echter de 31 minuten durende straatepisoden met enige concentratie volgt, ontdekt al snel dat de beelden niet allemaal zo toevallig zijn als ze in eerste instantie overkomen. Elke projectie heeft een eigen 'verhaal'. Het ene scherm toont ons voyeuristische beelden van reizigers in de metro; op het tweede bespioneert een verborgen camera de menigte in de stad; een derde scherm verbindt buiten- en binnenwereld met elkaar als ook het interieur van een hotelkamer uitgebreid wordt bestudeerd; een vierde scherm toont een zoektocht naar de kust, waarbij voorbijgangers de weg wordt gevraagd en zo onderdeel worden gemaakt van de gefilmde realiteit; op een vijfde projectie wordt een persoon gevolgd en een zesde scherm staat in het teken van een herhaald bezoek aan een kerkhof.

De realiteit is verder gemanipuleerd omdat er in de beeldenstroom is gesneden; de snelheid en soms ook het licht en de kleur zijn aangepast en de plekken en tafereelen zijn soms uitermate specifiek. "Als een detective volgt de eenzame stadswerver de zonden van de metropool en legt een vorm van sociale controle op die wetteloze formatie die we 'de menigte' noemen", aldus Makkas.

Pantelis Makkas (GR, 1976) studied photography in Athens and Prague and at the Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam. Currently he is resident at De Ateliers in Amsterdam.

Man about Crowd was to be seen daily after sunset in Club 11 but will afterwards still to be seen sometimes, like the previous works by Rafaël Rozendaal and Joris Lindhout.

Pantelis Makkas (GR, 1976) studeerde fotografie in Athene en Praag en aan de Gerrit Rietveld Academie. Momenteel is hij resident bij De Ateliers in Amsterdam.

Man about Crowd was in oktober dagelijks te zien na zonsondergang in club 11 en zal ook daarna, net als eerder werk van Rafaël Rozendaal en Joris Lindhout, nog regelmatig worden vertoond.

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl/mail@smba.nl

Open dinsdag tot en met zondag
van 11.00 tot 17.00 uur/open
tuesday untill sunday from 11 am
to 5 pm

Colofon / Colophon

Coördinatie en redactie/Co-ordination
and editing: Jelle Bouwhuis
Productieassistent/Production
assistant: Jan Kappers
Tekst/Text: Jetske de Boer, Jelle
Bouwhuis, Douglas Heingartner
Vertaling/Translation: Tanja Fudge,
Don Mader
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk/Printing: robstolk®
Bureau: Jan Meijer, Jan Kappers,
Nina Bosch (stagiair), Marie
Bromander

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is een activiteit van het Stedelijk
Museum/Stedelijk Museum Bureau
Amsterdam is an activity of the
Stedelijk Museum

**THE
CLOUDS
ARE
MORE
BEAUTIFUL**